

นิทานเรื่อง

รถเมล์ จอมแก่น

ธรรมรัตน์ ณ สงขลา

นิทาน รถเมล์จอมแก่น

ธรรมรัตน์ ณ สงขลา

สำนักพิมพ์พัฒนาการศึกษาไทย

คำนำนิทานเรื่อง รถเมล์จอมแก่น

ในการใช้รถขานบนท้องถนน
ควรคำนึงถึงความปลอดภัยเป็นที่ตั้ง
ทำอะไรให้ถึงจุดหมายปลอดภัย
การเคารพกฎจราจรเป็นสิ่งสำคัญ
ในการใช้รถบนท้องถนน
ซึ่งใน “รถเมล์จอมแก่น”
เป็นตัวสะท้อนให้เห็นถึง
ชีวิตบนท้องถนนอย่างง่ายแสนสนุก

ธรรมรัตน์ ณ สงขลา

สำนักพิมพ์พัฒนาการศึกษาไทย

นิทาน รถเมล์จอมแก่น

มีครอบครัวรถเมล์อยู่สองครอบครัว

มันวิ่งรับส่งผู้โดยสาร

ระหว่างเมืองสงขารากับเมืองนาคร

มีระยะทางสองร้อยกิโลเมตร

ซึ่งรถเมล์ที่วิ่งรับส่งผู้โดยสารดังกล่าว

ครอบครัวรถเมล์แรกเป็นรถเมล์สีแดง

ครอบครัวรถเมล์ที่สองเป็นรถเมล์สีน้ำเงิน

รถเมล์ทั้งสองมักวิ่งแข่ง

และแย่งรับผู้โดยสารกันเสมอ

รถเมล์สีแดงเป็นประเภทรถเมล์

มีนิสัยใจเย็นสุภาพเรียบร้อย

มันเลยได้ฉายาว่า “รถเมล์หวานเย็น”

เป็นรถมีน้ำใจ

ส่วนรถเมล์สีน้ำเงินเป็นประเภทรถเมล์

มีนิสัยใจร้อนทุนหัน

มันเลยได้ฉายาว่า “รถเมล์จอมแก่น”

เป็นรถเลือคร้อน

อยู่มาวันหนึ่ง

เป็นเวลาเช้าตรู่อรุณรุ่ง

รถเมล์หวานเย็นกำลังเล่นอยู่ที่

ตำบลชุมพาลา

ส่วนรถเมล์จอมแก่น

ก็เล่นไล่ท้ายมาติดๆ

รถทั้งสองกำลังแย่งรับส่งผู้โดยสาร

ที่ป้ายตำบลชุมพาลา

แล้วรถเมล์หวานเย็นก็พูดขึ้นว่า

“มาขึ้นรถเราสิครับ รถเราวิ่งปลอดภัย”

รถเมล์จอมแก่นก็พูดว่า

“มาขึ้นรถเราสิครับ

รถเราวิ่งไม่อืดถึงจุดหมายก่อน”

วันนั้นที่ป้ายรถเมล์ตำบลชุมพาลา

ไม่มีใครขึ้นรถเมล์จอมแก่น

ด้วยเหตุที่มันเป็นรถเล่นหุนหัน

ใจร้อนขับเร็ว

ไม่มีน้ำใจเวลาขับขึ้นท้องถนน

แล้วยังขับฝ่าฝืนกฎจราจรอยู่บ่อยๆ

อันจะนำมาซึ่งอุบัติเหตุบนท้องถนนได้เข้าสักวัน

ซึ่งต่างกับรถเมล์หวานเย็น

ที่ขับขึ้นท้องถนนที่ขับรถถูกต้องตามกฎหมาย

มีการขับขี่ที่เข้มงวด

ไม่เกินเก้าสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง

ผู้โดยสารเลขขึ้นขอบและขึ้นชม

เพราะมันขับรถเมล์ที่มีความสุภาพ

ขับรถมีน้ำใจบนท้องถนน

มีการหลีกเลี่ยงบนท้องถนน

ให้กับรถพยาบาลฉุกเฉินก่อนเสมอ

แล้วเวลาขับรถบนท้องถนนย่านชุมชน

ก็ขับเข็มน้อยขึ้นอยู่ที่

ไม่เกินหกสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง

มันเป็นภาพประทับใจบนท้องถนน

คนขับรถดีมีน้ำใจ

ปฏิบัติตามกฎจราจร

อันจะเป็นการป้องกันอุบัติเหตุบนท้องถนน

ซึ่งจะนำมาซึ่งการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สิน